

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΔΕΚΚΑΙΡ

ΠΡΟΣΩΠΑ : (Έρρικος, 28 ετών, Έμμα, 20 ετών, σύζυγός του. Στό σαλονάκι του σπιτιού τους).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Λοιπόν, Έμμα, είσαι ευχαριστημένη που γίνομαι ;

ΕΜΜΑ.— Είνε νά ρωτάς, Έρρικε ; Και βέβαια είμαι ευχαριστημένη.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Και ύμως...

ΕΜΜΑ. (άνησχη).— Και ύμως, τι ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Κάτι μου λέει ότι δεν είσαι τόσο ευχαριστημένη...

ΕΜΜΑ.— Έχεις λάθος, αγάτη μου... (Τόν αγκαλιάζει και τον φιλεί).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ακόμα και το φιλημα σου είναι αλλοιωτικό. Δεν ξέρω, δεν ξέρω τι έχεις...

ΕΜΜΑ. (κλαίγοντας).— Έρρικε !... Γιατί με παιδεύεις ; Γιατί μου μιλάς έτσι ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Καλά, αγάτη μου. Μην ταράζεσαι... Σ' αγατώ πολύ, μιά ή ψηχή μου είχε άνησχη. Μου φαινόσα διαφορετική... Σάν κάτι να μου κρύβεις... Έλα να σε κοιτάξω καλά μέσα στα μάτια. Έμμα.

ΕΜΜΑ. (γυρίζοντας άλλοι τα μάτια της).— Τ' είν' αυτά, Έρρικε ; Γιατί μου λές τέτοια λόγια ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Αφήσε με να σε κοιτάξω βαθεία μέσα στα μάτια.

ΕΜΜΑ.— Κιτάξέ με λοιπόν αφού τό θές... (Συγχρότως γυρίζει άλλοι το πρόσωπό της).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Έμμα ! Μου φαίνεται πώς τα μάτια σου κρύβουν

στά βάθη τους την ειζόνα ενός άλλου !...

ΕΜΜΑ.— Όχι ! Όχι !...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Έμμα, τα χείλη σου λένε κάτι, μιά τα μάτια σου λένε καιά.

ΕΜΜΑ.— Λένε ψέματα τα μάτια μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Όχι, Έμμα... Τα χείλη σου λένε ψέματα.

ΕΜΜΑ.— Έρρικε, σ' αγατώ πάντα. Πιστεμέ με...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Δεν μ' αγαπάς, Μ' έχεις προδώσει. Μ' έχεις απατήσει. Τό μαντεύω, τό ξέρω... Πές μου γιατί μ' αδιάησες ;

ΕΜΜΑ.— Όχι, όχι, δεν σ' αδιάησα, Έρρικε !... (Κρύβει τό πρόσωπό της στά χείρια της και κλαίει).

ΕΡΡΙΚΟΣ. (δρεθημένος).— Λέγε μου... Ποιός είναι ; Πώς τόν λένε ;... Είν' ο΄ Ιάκωβος ; Ο Στέφανος μήπως ;...

ΕΜΜΑ. (με μεγάλη ταραχή).— Όχι, όχι, δεν είναι ο Στέφανος !

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Α, είναι λοιπόν ο Στέφανος ;...

ΕΜΜΑ.— Όχι... Όχι... Δεν είν' αυτός.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Γιατί άρνείσαι πώς είν' αυτός ; Φοβόσαι μήν τόν σκοτώσω ; Τόν αγαπάς λοιπόν πολύ ;

ΕΜΜΑ.— Έρρικε, πιστεμέ με... Δεν τόν αγατώ... Ούτε στιγμή δεν έπαφα να σε λατρέω, έσενα, μονάχα έσενα, αγάτη μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Λέγε μου λοιπόν, Γιατί μ' αδιάησες ;

ΕΜΜΑ.— Θεέ μου, έλεος, Έρρικε !... Αυτήσου με !... Δεν τό ήθελα... Είμαι πολύ, πολύ δυστυχισμένη... Με ξέρεις καλά... Με υωίδεις... Αν τόν αγαπούσα, δεν θα είχα τόρα τόσες τύψεις... Δεν θα σε κτελούσενα τόρα έτσι... Ένω εκείνον τόν μου, τόν σγαίνουμαι... Πιστεμέ με, Έρρικε, τόν μου ή μάλλον όχι, μου τόν έαυτό μου !...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (αγκαλιάζοντας την).— Καλά, σε πιστεύω... Άλλά πές μου, πές μου τα όλα, φτωχή μου Έμμα !

ΕΜΜΑ.— Ναί, ναί θα σου τά πώ... Ίσως άλαφρώσω έτσι την καρδιά μου, ίσως γλυτώσω άπ' τό μαρτύριό μου, από τίς τύψεις μου... Ναί, θέλω να σου τά πώ όλα, όλα... Έτσι μόνον θ' ανακουφισθώ. Θά σου τά πώ... Κι' εσύ θα με κάνης ό,τι θέλεις... Ό,τι βρώσεις σωστό... Θά με συμφώσης, ή θα με διώξεις... Ή θα με συγχωρέσης, ίσως...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Λέγε...

ΕΜΜΑ.— Έλεος επί τέσσαρες μήνες. Ο Στέφανος έχοχθάν σγαυό ναί να με συντρεφώμ. Μου έφερε βιβλία για να διαβά-

μιστω ήμερολόγιό του, όλα τα ποιητάτα τάρ, όλα τα δράματα που είχε άρχιμένα ή έτοια να τά παραδώσει σ' ούς διακόχας. Πετούσε στη φωτιά όλα τό ασχολο παρελθόν. Έπραξε πια δεν τόν σπένδε μ' αυτήν τη ζωή. Ήταν άποκαρισμένος να πεθάνη, μαζό με την αγαπημένη του ! Νά, πεθάνη !...

Στό άλλο φύλλο θα σάς διηγηθώ με τό τέλος της δραματικής αυτής ιστορίας, του πιο παθητικού έρωτος.

...ζω... Μερικές φορές με συνόδερε και στον περίπατο... Και, σου τό δριζίζωμαι, δεν μου είχε φερθεί ποτέ χωρίς σεβασμό. Δεν μου έκαι ποτέ τόν παρανομό ίταίνιγμό. Ήταν ένας άδελφός για μένα, ως εκείνη τη βραδιά...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Έξακολούθησε... Έξακολούθησε... Έ εκείνη τη βραδιά !...

ΕΜΜΑ.— Ήταν μιά ώραία βραδιά τό Ίουάνιου. Ο Στέφανος κ' έγώ είμαστε μόνοι στη βεράντα. Βλέπατε τη θάλασσα πούβαιπε σάν άσπριμα στο φώς του φεγγαριού... Φουρούσε ένα απαλό άεράκι, γεμάτο άρώματα... Μας έφερε γλυκώτα μυρα από τόν γειτονικό κήπο. Και τά μυρα αυτά μας μεθούσαν. Κι' ο Στέφανος κ' έγώ σιωπούσαμε... Καθόισατε κοντά, ο ένας στόν άλλο. Άκούγαμε τίς καρδιές μας νά χτυπούν. Κι' Έξαφνα... (Σταματάει γεμάτη συγκίνησι).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Κι' Έξαφνα ;...

ΕΜΜΑ.— Έξαφνα μιά μουσική παθητική άκούστηκε. Φαίνεται όπι στο γειτονικό σπίτι είχαν χορό. Κι' έφταναν ως εμάς ή γλυκείες μελωδιές ενός ταχλό μεθιστωκό, μαγεωτικό... Έκλεισε τότε τά μάτια μου μεθυσμένη από τη χορταία... Αύτη τη στιγμή όλη μου ή ψηχή φτερούγισε προς έσενα, Έρρικε... Όλη μου ή βραχίς σε αναήουσε... Καί... δεν ξέρω πώς, άπλωσα τά χείρια μου σάν νύκτα να σ' αγκαλιάσω... Ξέχασα ότι ο Στέφανος ήταν εκεί, κοντά μου. Τα χείλη μου διηρούσαν τά χείλη σου. Και τότε... ΄Αχ, θένω !... Ένοιουσα δύο χείρια να μ' αγκαλιάζον σφαχτά. Άπό χείλη θεριά κώλησαν επάνω στα χείλη μου... Ήμουν μεθυσμένη από τ' άρώματα, τη μουσική, την ερωτική μου νοσταλγία για σενα... Και με την ψηχή γεμάτη από τη δική σου άνάμησι, δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ... Ναί, Έρρικε... Σου τό δοκίζωμαι. Την ώρα που με φιλούσε ο Στέφανος φανταζόμουν πώς με φιλάς εσύ... Έξαφνα ύμως σηγηθά... Ξύπνησα... Και είδα ότι ήμουν στην αγκαλιά του Στεφάνου. Τότε κατάλαβα τί έγινε... Άρχισα να κλαίω, να κλαίω με λήγμοις. Έβρισα τό Στέφανο, έβρισα τόν έαυτό μου, τη νύχτα, τό φεγγάρι, τη μουσική, τ' άρώματα... Άδικα ο Στέφανος προσπαθούσε να με παρηγορήσι. Τόν έδιώξα, και τού είπα να μη ξανάηρη πια ποτέ στο σπίτι. Κι' από τότε... Τί φοητές τύψεις, Έρρικε !... Ναί, Έρρικε μου, πέφερα πολύ... Μά ελάφρωσα κάπως τό-

ΕΜΜΑ.— Θέλεις να φύγω ή θα με ακούσεις ;...

ρα που σ' άνοεί την καρδιά μου... Σου τά είπα όλα, Έρρικε. Δεν σούβραμ τίποτα. Και τόρα, πές μου... Περισμένο ν' άκούσω την καταβήκη μου από τά χείλη σου. Τι θέλεις να κάνω ; Θέλεις να φύγω, ή θα με σκοτώσης ; Ή θέλεις να σκοτωθώ έγώ ή ίδια ; Είμαι πρόθυμη γι' αυτό, Έρρικε. Τό σκεπτήρα από την πρώτη στιγμή...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Φτώχή μου Έμμα !...

ΕΜΜΑ.— Λοιπόν ;... Τι άποφασίζεις ;

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Άστυχομένη, φτωχή ψυχή !... Μήν τρέιης έτσι, αγάτη μου... Σε συγχωρώ... Σ' αγατώ !...

(Την παίρνει στην αγκαλιά του. Ή Έμμα καταφέρνει σ' αυτή, άπως ένα πληγωμένο πουλί στη φωλιά της).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Θά σε πάρω να φύγομαι μακριά για κάμποσο καιρό, αγάτη μου. Κι' έτσι θα ξεχάσης έντελώς τό κακό αυτό άνηγο.

ΕΜΜΑ.— Ναί... Ήταν ένα άνηγο. Καλέ μου Έρρικε !... Πόσο καλά τό ένοιούσες !... Ήταν ένα κακό άνηγο... Καί ή μόνη αλήθεια, ή μόνη πραγματικότητα είναι όπι σ' αγατώ, σ' αγατώ !...

ΓΝΩΜΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ ΖΑΓΚΒΙΛΛ

Οι μόνοι άνθρωποι που βρέθησαν στον κόσμο, χωρίς συγχρονοί ήσαν ο Άδάμ και η Εύα. Και άριβός γι' αυτό ο κήπος των άνομάστηκε παράδεισος.

— Τό πιο άσυγχρόητο συμβάλμα είναι ή σοβαρότης. — Οι έσωτερικοί δεν είναι υποβιζόμενοι μόνο τη δική τους διάθεσι προκειμένου να παντρευτούν, άλλα ζήτων και τη γνώμη των άλλων. Κανέναίς ύμως γάμος δεν θα μπορούσε να ίκαντοποιηθ ποτέ όλους μαζί.

— Μερικοί έχαρωκρίστησαν τόν έρωτα ως παρωροσίνη, ενώ είναι άπλωός παρεξήρησι. Και όταν αυτή ή παρεξήρησι είναι άμοιβαία, ο έρωας καταλήγει σε γάμο.